

Dal az egykori férfiakról

[Látó, 2012. október]

Istvánok járnak most a szőke fejekben.
Siratnak barátokat.
Nagy ármításokba keveredetten
Élnek meg halálokat.

S milyennek tűnhetnek egykori Elekek?
Válasz már erre sincs.
Képük a régi kilencedik emelet,
Fejükről távozott tincs.

Másokat szerettek mindig a Péterek,
Szívük erről álmodik.
Versenyfutásaik elmaradt méterek,
Első és a második.

Zoltánok harcolnak árményhadakkal,
Jó tettük kiváltható.
Fáradtságot köszöntenek a nappal,
Estjük kísértethajó.

Keresném Attilák telefonszámát,
Üresen, hosszan kicseng.
Munkát is kerestek, őbennük talán már
Más nyelven hallgat a csend.

Olyan is volt, aki Lászlókat ismert,
Itten nem él már, aki.
Fiataloknak mondani nem is kell,
Reméljen még valaki.

Verssoraiban a nő is csak kísérthet,
Megölték a Sándorok.
Életre kelni frusztrált, árva kísértet
Nem talál módozatot.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Kinde Annamária

Látó Szépirodalmi Folyóirat